

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

УДК 343.3

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.2.02>

Віталій Іванович ПАВЛИКІВСЬКИЙ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський університет, м. Харків, Україна)

Андрій Миколайович ЯЩЕНКО,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА РІЗНІ ПРОЯВИ КОЛАБОРАЦІОНІЗМУ: ПРОБЛЕМИ ПРАВЗАСТОСУВАННЯ¹

У статті розглядаються новели кримінального законодавства щодо державно-владного реагування на різні прояви колаборації. Досліджуються питання розмежування кримінально-правових норм, що визначають кримінальну відповідальність за колабораційну діяльність в освітній,

¹ Статтю підготовлено на виконання проекту «Захист прав людини в концепції перехідного правосуддя: українська модель» (реєстр. номер 2022.01/0204), що виконується за підтримки Національного фонду досліджень України.

інформаційній, організаційній, господарській, політичній та інших сферах, передбачену ст. 111-1 КК України, з уже існуючими нормами про відповідальність за державну зраду (ст. 111 КК України), пособництво державі-агресору (ст. 111-2), виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників (ст. 436-2 КК України). Окрему увагу в роботі приділено невідповідності санкцій ч. ч. 1 і ч. 2 ст. 111-1 КК України основним принципам пеналізації та засадам призначення покарання у кримінальному праві. Пропонуються варіанти усунення протиріч, що виникають в процесі кваліфікації згаданих протиправних посягань та індивідуалізації засобів кримінально-правового характеру на окремі випадки їх вчинення.

Ключові слова. злочин, кримінальний проступок, кримінальна відповідальність, покарання, колабораційна діяльність, державна зрада, пособництво державі-агресору.

Постановка проблеми. Після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну наша держава була змушена реагувати на нові виклики, які, поряд з безпосередньою військовою агресією, стали не менш небезпечними з позиції збереження та захисту основ національної безпеки України. Внаслідок цього, вже 03.03.2022 р. прийнято низку законів, які встановлювали або ж посилювали кримінальну відповідальність за вчинення окремих злочинів проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану. Йдеться, зокрема, про закон України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану»¹ та закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність»². Пізніше, в квітні 2022 р., згідно з законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та особливостей застосування запобіжних заходів за вчинення злочинів проти основ національної та громадської безпеки»³, Кримінальний кодекс України (далі – КК України) було доповнено ст. 111-2 «Пособництво державі-агресору». Згадані новели національного кримінального законодавства, й, передусім, ті, що

¹ Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану»: закон України № 2113-IX від 3.03.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2113-20#Text>.

² Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність : закон України № 2108-IX від 3.03.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2108-20#Text>.

³ Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та особливостей застосування запобіжних заходів за вчинення злочинів проти основ національної та громадської безпеки : Закон України № 2198-IX від 14.04.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2198-20#Text>.

стосуються державно-владного реагування на різні прояви колабораційної діяльності, потребують наукового осмислення. Це зумовлює необхідність проведення окремого наукового дослідження.

Науково-теоретичну базу дослідження кримінально-правових і кримінологічних проблем забезпечення національної безпеки складають роботи таких українських дослідників, як Г. В. Андрусів, В. Ф. Антипенко, Н. О. Антонюк, В. О. Глушков, О. О. Дудоров, О. М. Литвинов, Р. О. Мовчан, М. І. Мельник, В. В. Кузнецов, А. А. Музика, В. О. Навроцький, Є. О. Письменський, О. П. Рябчинська, М. В. Сийплокі, Є. Л. Стрельцов, П. Л. Фріс, М. І. Хавронюк, В. В. Шаблистий та ін. Серед предметних фундаментальних робіт останніх років, присвячених питанню кримінально-правового забезпечення охорони основ національної безпеки України, можна виділити монографічні дослідження О. Ф. Бантишева й О. В. Шамари «Кримінальна відповідальність за злочини проти основ національної безпеки України (проблеми кваліфікації)» (2014),¹ Ю. В. Нікітіна «Протидія злочинності в системі забезпечення внутрішньої безпеки українського суспільства» (2009)². На дисертаційному рівні проблематика забезпечення охорони основ національної безпеки в тій чи іншій мірі аналізувалася О. А. Чуваковим «Кримінально-правова протидія злочинам проти основ національної безпеки України: теорія і практика» (2017)³, Л. В. Мошнягою «Кримінальна відповідальність за злочини проти конституційних основ національної безпеки України» (2011)⁴, І. В. Діордіцею «Кримінально-правова відповідальність за дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади» (2008)⁵, О. С. Сотулою «Кримінальна відповідальність за посягання на життя державного чи громадського діяча» (2003)⁶. Особливої уваги в аспекті забезпечення охорони національної безпеки України також заслуговують й сучасні монографічні дослідження Ю. В. Орлова «Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри» (2023)⁷, І. О. Букреєва, Д. О. Олейнікова, О. В. Червякової, А. З. Швеця «Злочинна колаборація в умовах збройної агресії: практичний порадник з

¹ Бантишев О.Ф., Шамара О.В. Кримінальна відповідальність за злочини проти основ національної безпеки України (проблеми кваліфікації): моногр. / [3-є вид., перероб. та доп.]. Луганськ, ТОВ «Віртуальна реальність», 2014. 240 с.

² Нікітін Ю. В. Протидія злочинності в системі забезпечення внутрішньої безпеки українського суспільства: монографія. Київ : ВНЗ «Національна академія управління», 2009. 373 с.

³ Чуваков О. А. Кримінально-правова протидія злочинам проти основ національної безпеки України: теорія і практика : дис. ... док. юрид. наук: спец. 12.00.08 / О. А. Чуваков. Одеса, 2017. 468 с.

⁴ Мошняга Л. В. Кримінальна відповідальність за злочини проти конституційних основ національної безпеки України: дис. ... канд. юрид. наук ; 12.00.08 / Харків. нац. ун.-т внутр. справ. Харків, 2011. 195 с.

⁵ Діордіца І. В. Кримінально-правова відповідальність за дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади : дис... канд. наук: 12.00.08 / Київ. міжнар. ун.-т. Київ, 2008. 215 с.

⁶ Сотула О. С. Кримінальна відповідальність за посягання на життя державного чи громадського діяча: дисертація канд. юрид. наук: 12.00.08 / Нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2003. 201 с.

⁷ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. 252 с.

кримінально-правової оцінки та розмежування» (2023)¹, Р. О. Мовчана «Воєнні» новели Кримінального кодексу України: правотворчі та правозастосовні проблеми» (2022)².

Вочевидь здобутки згаданих дослідників стали вагомим внеском у вивчення проблем забезпечення охорони національної безпеки та, безперечно, мають неабияке науково-пізнавальне та прикладне значення. Разом з цим, здійснення подальших наукових розвідок потребує проблематика не лише кримінально-правової характеристики протиправних посягань, за ознаками колаборації, але й проблематика розмежування різних проявів кримінальних правопорушень, пов'язаних з колаборацією, із суміжними кримінальними правопорушеннями, а також проблематика індивідуалізації засобів кримінально-правового характеру за порушення таких кримінально-правових заборон в окремих їх формах. Вказане, власне, й обумовлює зацікавленість до обраної тематики наукової публікації та її науково-практичне значення.

Мета статті – на підставі аналізу доктринальних положень, а також чинного законодавства у сфері кримінально-правового забезпечення охорони основ національної безпеки та практики його застосування дослідити питання розмежування різних проявів кримінальних правопорушень, пов'язаних з колаборацією, від суміжних кримінальних правопорушень, виявити проблеми індивідуалізації засобів кримінально-правового характеру за порушення таких кримінально-правових заборон в окремих формах та запропонувати шляхи вдосконалення кримінально-правових приписів, що передбачають відповідальність за колабораційну діяльність та інші посягання на основі національної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Термін колабораціонізм (від франц. *collaboration* – співпраця, співробітництво) означає усвідомлене, добровільне та умисне співробітництво з ворогом у його інтересах і на шкоду своїй державі³. У законодавстві більшості країн колабораціонізм визнається державною зрадою. З 2014 р. значна частина українців опинилася на території, окупованій військами та органами окупаційної влади російської федерації і продовжила працювати на захоплених підприємствах, приймала участь у псевдовиборах, здійснювала підприємницьку діяльність. В цих умовах кримінальне законодавство України безперечно потребувало оновлення в частині врегулювання питань, пов'язаних зі здійсненням різних видів діяльності наших громадян на тимчасово окупованих територіях. Однак такі зміни потрібно було проводити з врахуванням вже існуючих в чинному кримінальному законодавстві норм, спрямованих на протидію протиправній співпраці з

¹ Злочинна колаборація в умовах збройної агресії: практичний poradnik з кримінально-правової оцінки та розмежування / За заг. ред. В. В. Малюка. Київ : Алерта, 2023. 312 с.

² Мовчан Р. О. «Воєнні» новели Кримінального кодексу України: правотворчі та правозастосовні проблеми : монографія / Р. О. Мовчан. Київ : Норма права, 2022. 244 с.

³ Колабораціонізм / С. І. Грабовський // Енциклопедія Сучасної України / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. URL: <https://esu.com.ua/article-4446>.

органами окупаційної влади та військовими формуваннями агресора.

У зв'язку з цим, з часу прийняття зазначених на початку цієї публікації законодавчих актів серед теоретиків та практиків у галузі кримінального права постала проблема не лише розмежування між собою правопорушень, передбачених ст. ст. 111, 111-1, 111-2, 436-2 КК України, але й індивідуалізації визначеної в окремих санкціях вказаних статей Особливої частини КК України загрози застосування каральних засобів кримінально-правового характеру, тобто різних за ступенем своєї суворості покарань як пов'язаних, так і не пов'язаних з позбавленням волі. Йдеться, зокрема, про:

1) розмежування: а) ч. 1 ст. 111-1 та ч. 1 ст. 436-2 КК України, в частині заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України; б) ч. 4 ст. 111-1 КК України та ч. 1 ст. 111-2 КК України, в частині передачі матеріальних ресурсів незаконним збройним чи воєнізованим формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресора; в) ч. 1 ст. 111 та ч. 7 ст. 111-1 КК України щодо переходу на бік ворога громадянина України шляхом зайняття посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, а також добровільна участь громадянина України в незаконних збройних чи воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, та/або в збройних формуваннях держави-агресора; г) ст. 111 та ст. 111-2 КК України в частині вчинюваної з метою завдання шкоди Україні реалізації чи підтримки рішень та/або дій держави-агресора;

2) індивідуалізацію визначеної у санкції ч. 1 ст. 111-1 КК України загрози застосування основного покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, а також передбаченої у санкції ч. 2 цієї статті загрози застосування того ж самого виду основного покарання з одночасним можливим призначенням додаткового покарання у вигляді конфіскації майна.¹

Усе вищезазначене неминуче вплинуло на кількість та якість кримінальних проваджень, що підлягають розслідуванню. Так, за інформацією Громадської організації «Група впливу» станом на 12 листопада 2022 р. лише за ст. 111-1 КК України було відкрито 3361

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 30–32; Дудоров О. О., Мовчан Р. О. Відповідальність за пособництво державі-агресору: проблеми кваліфікації та вдосконалення кримінального закону. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2022. № 2 (18). С. 99; Хавронюк М. За виправдовування збройної агресії РФ проти України – кримінальна відповідальність. URL: <https://pravo.org.ua/blogs/vypravdovuvannya-zbrojnovi-agresivi-rf-proty-ukrayiny-kryminalna-vidpovidalnist/>; Повідомлення про підозру Тіхосовій Г.А. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://www.gp.gov.ua/ua/posts/povidomlennya-pro-pidozru-tixosovii-ga-ta-povistki-pro-viklik-na-180920231909202320092023>; Призначеним окупантами начальнику так званого «Бердянського міського управління мнс» та його заступнику повідомлено про підозру у колабораціонізмі / Офіційний сайт Запорізької обласної прокуратури. URL: <https://zap.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=317287&fp=60>; Заступнику начальника райуправління ДСНС Луганщини, який почав працювати на ворога, повідомлено про підозру у держзраді / Офіційний сайт Луганської обласної прокуратури. URL: <https://lug.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=319784&fp=60>.

кримінальних проваджень, однак в Єдиному державному реєстрі судових рішень на той же час за цією статтею містилося тільки 34 обвинувальні вироки¹.

У зв'язку з цим, у фаховому науковому середовищі та серед практичних працівників дедалі частіше почали з'являтися різні варіанти розв'язання згаданих проблем державно-владного реагування на різні прояви колабораціонізму. Зокрема, Ю. В. Орлов, спираючись на думку практичних співробітників СБУ і Національної поліції, зазначає, що, скажімо, у питанні розмежування ч. 1 ст. 111-1 та ч. 1 ст. 436-2 КК України, в частині заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, слід виходити з того, що у ч. 1 ст. 111-1 КК України задекларована обов'язкова ознака публічності заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, чого немає у змісті ч. 1 ст. 436-2 КК України.² Інші вітчизняні дослідники з цього приводу зазначають, що вказані норми співвідносяться як загальна (ч. 1 ст. 111-1 КК України) та спеціальна (ч. 1 ст. 436-2 КК України). При цьому, ч. 1 ст. 111-1 КК України може бути застосована у випадку заперечення збройної агресії будь-якої країни проти нашої держави, а ст. 436-2 КК України – лише у випадку заперечення збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 р. Разом з цим, на їх думку, необхідно враховувати, що протиправні дії суб'єкта у відповідних випадках можна одночасно кваліфікувати і за ч. 1 ст. 111-1 КК України (у разі публічних закликів до підтримки рішень держави-агресора), і за ч. 1 ст. 436-2 КК України (у випадку публічного заперечення здійснення РФ збройної агресії щодо України)³.

У зв'язку з цим, не зрозуміло чому, виправдовування підозрюваними дій військовослужбовців РФ серед односельців розглядаються однією обласною прокуратурою в межах провадження за ч. 1 ст. 436-2 КК України, а, в іншому випадку, підтримання підозрюваним рішення про початок військової спеціальної операції РФ проти України після 24 лютого 2022 року у присутності певного кола осіб – в межах кримінального провадження за ч. 1 ст. 111-1 КК України⁴. І в першому, і другому випадку фактично йдеться про публічне заперечення громадянином України здійснення збройної

¹ Громадський холдинг «Група впливу». Притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення колабораційної діяльності: аналіз діючого законодавства, практики його застосування та пропозицій по зміні законодавства. URL: vplyv.org.ua/archives/7204.

² Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри: монографія / Ю. В. Орлов; Кримінол. асоц. України. Харків: Право, 2023. С. 30.

³ Злочинна колаборація в умовах збройної агресії: практичний poradnik з кримінально-правової оцінки та розмежування / За заг. ред. В. В. Малюка. Київ: Алерта, 2023. 312 с.

⁴ Закликав до підтримки рішень та дій агресора - жителю Роменського району повідомлено про підозру / Офіційний сайт Сумської обласної прокуратури. URL: <https://sumy.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=312758&fp=180>; Запевняла односельців, що президент рф по відношенню до україни «зробив все правильно» – жительці Сумщини повідомлено про підозру / Офіційний сайт Сумської обласної прокуратури. URL: <https://sumy.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=314326&fp=130>.

агресії РФ проти України, тому за правилом конкуренції загальної і спеціальної кримінально-правової норми застосуванню має підлягати норма спеціальна, тобто ч. 1 ст. 436-2 КК України. Тут також доречно звернути увагу й на те, що така обов'язкова ознака заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, як публічність, навряд чи є тією ключовою відмінною ознакою, з якою в цій частині можна пов'язувати розмежування ч. 1 ст. 111-1 та ст. 436-2 КК України. За змістом ч. 1 ст. 436-2 КК України протиправні дії можуть здійснювати як публічно, так і не публічно, тобто в присутності хоча б однієї особи.

З приводу розмежування ч. 4 ст. 111-1 КК України та ч. 1 ст. 111-2 КК України, в частині передачі матеріальних ресурсів незаконним збройним чи воєнізованим формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресор, О. О. Дудоров та Р. О. Мовчан більше схиляються до думки, що передача матеріальних ресурсів збройним формуванням держави-агресора все ж має кваліфікуватися за ч. 4 ст. 111-1 КК України, для інкримінування якої, до речі, не потрібно встановлювати наявності мети завдання шкоди Україні.¹ Водночас системний аналіз положень вказаних законодавчих приписів дозволяє стверджувати, що у питанні їх розмежування слід виходити з того, що: а) для колабораційної діяльності за ч. 4 ст. 111-1 КК України властива добровільність. Натомість складом пособництва державі-агресору охоплюється й вимушеність передачі майна за відсутності обставини крайньої необхідності; б) перелік предметів, що можуть передаватися при пособництві державі-агресору, є дещо ширшим, оскільки, окрім матеріальних ресурсів, передаватися можуть і «інші активи» (наприклад, програмне забезпечення), що виключається при колабораційній діяльності; в) для пособництва державі-агресору властивий ширший перелік дій, оскільки окрім, власне, передачі матеріальних ресурсів чи інших активів передують добровільний збір і підготовка до передачі вказаних предметів; г) колабораційну діяльність, хоча й не у всіх, але все ж таки в окремих формах, на відміну від пособництва державі-агресору, теоретично може вчинити й громадянин держави агресора, який постійно проживає на території України. Суб'єктом пособництва державі-агресору може бути тільки громадянин України, іноземець чи особа без громадянства.²

Щодо відмежування ч. 1 ст. 111 та ч. 7 ст. 111-1 КК України в частині переходу на бік ворога громадянина України шляхом зайняття посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, а також добровільна участь громадянина України в

¹ Дудоров О. О., Мовчан Р. О. Відповідальність за пособництво державі-агресору: проблеми кваліфікації та вдосконалення кримінального закону. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2022. № 2 (18). С. 104.

² Кримінальне право України (у питаннях та відповідях) : навч. посіб. / [О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов, В. П. Ємельянов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2023. С. 253–254.

незаконних збройних чи воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, та/або в збройних формуваннях держави-агресора, то на думку Ю. В. Орлова, явних розмежувальних критеріїв тут немає. Як варіант – використання ознаки добровільності зайняття посади у колабораційній діяльності та її відсутності у державній зраді. Тобто вийти з допущення, що держава зрада може відбутися й у вимушено добровільний спосіб, при застосуванні примусу, що не виключає кримінальної протиправності діяння. Хоча й більш виваженим буде підхід запровадження у ст. 111 КК України (на відміну від ст. 111-1 КК України) спеціального суб'єкта, що перебуває під присягою на вірність народові України (військовослужбовці, правоохоронці, судді тощо) і зраджує цій присязі.¹ Водночас положення ч. 7 ст. 111 КК України слід відмежувати від приписів ч. 1 ст. 111 КК України в частині надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України. З цього приводу М. І. Хавронюк зазначає, що: а) за змістом ч. 7 ст. 111-1 КК України протиправні дії вчиняються в умовах окупації, а за змістом ч. 1 ст. 111 КК України їх вчинення в умовах окупації не є обов'язковим; б) за змістом ч. 7 ст. 111-1 КК України протиправні дії вчиняються у формі співпраці з державою-агресором, а за змістом ч. 1 ст. 111 КК України їх вчинення можуть бути ініціативно; в) за змістом ч. 7 ст. 111-1 КК України протиправні дії вчиняються представниками населення держави, а за змістом ч. 1 ст. 111 КК України – тільки громадянами України; г) за змістом ч. 7 ст. 111-1 КК України протиправні дії вчиняються з метою спричинити шкоду державі Україна, її патріотам чи союзникам, а за змістом ч. 1 ст. 111 КК України вони вчиняються з метою спричинення шкоди тільки державі Україна.²

У питанні розмежування ст. 111 та ст. 111-2 КК України в частині вчинюваних з метою завдання шкоди Україні реалізації чи підтримки рішень та/або дій держави-агресора, слід виходити з того, що явних розмежувальних критеріїв тут, як і в окремих уже зазначених випадках, також не існує. У зв'язку з цим, О. О. Дудоров та Р. О. Мовчан пропонують різні шляхи вдосконалення КК України, що зводяться до таких можливих альтернативних варіантів: 1) конкретизувати у ст. 111 КК різновиди найнебезпечніших діянь, вчинюваних із метою завдання шкоди Україні, водночас виключивши згадування про абстрактне надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України. Прояви такої допомоги мали б визнаватися менш небезпечним (порівняно з державною зрадою) пособництвом державі-агресору і кваліфікуватися за ст. 111-2 КК; 2) навпаки (як це зроблено у ст. 111-1 КК), закріпити у ст. 111-2 КК вичерпне коло вчинюваних із метою завдання шкоди Україні конкретних діянь, які є

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 31.

² Хавронюк М. І. Зміни до Кримінального кодексу України у зв'язку з військовою агресією РФ проти України : матеріали вебінару, проведеного Національною школою суддів України у співпраці з ОБСЄ ; USAID (13 квіт. 2022 р.) / Національна школа суддів України. URL: <http://nsi.gov.ua/>.

менш небезпечними (знову ж порівняно з державною зрадою) і мають визнаватися пособництвом державі-агресору. При цьому з удосконаленої у такий спосіб ст. 111-2 КК мало б бути виключене згадування про абстрактну реалізацію чи підтримку рішень та/або дій держави-агресора; 3) передбачити найбільш небезпечні посягання, вчинені з метою нашкодити державі Україна, в окремих складах злочинів, залишивши всі інші (менш небезпечні) діяння у межах статті КК про державну зраду і статті КК про колабораціонізм із встановленням у них більш м'яких покарань.¹

Уже безпосередньо розглянуті суперечності, пов'язані з прийняттям вказаних на початку цієї публікації законодавчих актів спрямованих на протидію колабораціонізму, засвідчують, що вони є достатньо очевидними як для науковців, так і практиків. Саме з цим, уявляється, пов'язане подання до Верховної Ради України відразу декількох законопроектів з впорядкування окремих з розглянутих статей Особливої частини КК України, зокрема проекту закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» (реєстр. № 7647 від 8.08.2022), проекту Закону України «Про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність» (реєстр. № 8077 від 26 вересня 2022 р.), проекту Закону України «Про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» (реєстр. № 8301 від 23.12.2022 р.).

Ознайомлення з вказаними законопроектами дозволяє стверджувати, що їх автори намагаються обмежитися певними «косметичними» заходами пов'язаними з удосконаленням, насамперед, окремих положень ст. 111-1 КК України. Отже заслуговує на підтримку зауваження, висловлене в одному з висновків Головного науково-експертного управління Верховної Ради України, згідно з яким останні не вирішують ключових питань, пов'язаних із застосуванням ст. 111-1 КК України, зокрема: 1) використання для позначення об'єктивної сторони кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 цієї статті, занадто оціночних мовних конструкцій; 2) констатації того, що переважна більшість різновидів колабораційної діяльності чомусь має визнаватись кримінально караною виключно, якщо вона вчинена громадянином України (ч. ч. 1-3, 5, 7 ст. 111-1 КК); 3) формулювання диспозиції ч. 8 ст. 111-1 КК України у спосіб, коли взагалі не визначено, яке ж саме діяння має бути вчинене «особами, зазначеними у частинах п'ятій-сьомій цієї статті», та призвести до загибелі людей або настання інших тяжких наслідків, щоб його можна було кваліфікувати за вказаною нормою.²

¹ Дудоров О. О., Мовчан Р. О. Відповідальність за пособництво державі-агресору: проблеми кваліфікації та вдосконалення кримінального закону. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2022. № 2 (18). С. 101-111.

² Висновок на проект Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» № 7647 від 08.08.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL:

У зв'язку з цим, окремої уваги фахівців заслуговує проект закону «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення» (реєстр. № 7570 від 20.07.2022), метою якого є створення законодавчого підґрунтя саме для правильного розмежування правопорушень, передбачених ст. 111-1 КК України, та інших суміжних кримінальних правопорушень, удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення.¹

У цілому підтримуючи зазначену у законопроекті (реєстр. № 7570 від 20.07.2022) пропозицію необхідності встановлення чітких ознак колаборації та удосконалення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність шляхом впорядкування складної конструкції ст. 111-1 КК України та виключення з вказаної кримінально-правової норми діяння у вигляді публічних закликів до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України, а також виключення з кримінального закону ст. 111-2 КК України «Пособництво державі-агресору», слід водночас погодитися й з всіма тими критичними зауваженнями, висловленими у висновку Головного науково-експертного управління Верховної Ради України щодо саме цього законопроекту.² Їх наукове осмислення зумовлює проведення подальших наукових розвідок у напрямі удосконалення конструктивних об'єктивних та суб'єктивних ознак різних проявів колабораційної діяльності.

Не менш складною у новостворених кримінально-правових нормах виглядають також й окремі санкції за різні прояви кримінальної протиправної діяльності, що є орієнтиром для правозастосувача під час індивідуалізації кримінально-правового впливу. Йдеться, насамперед, про санкцію ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України, в якій визначається загроза застосування основного покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю та додаткового покарання у вигляді конфіскації майна.

Аналіз наукової літератури, а також супровідних документів окремих згаданих законопроектів переконує, що у фаховому середовищі сформувалося завершене уявлення про те, що, з одного боку, запобіжний потенціал покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю фактично нівелюється у випадках його призначення особам, які на момент засудження не обіймали відповідних

<https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40205>.

¹ Пояснювальна записка до проекту Закону України про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення № 7570 від 20.07.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40023>.

² Висновок на проект Закону України про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення № 7570 від 20.07.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40023>.

посад або обіймали ці посади на незаконних підставах. З іншого боку, – очевидним є й те, що застосування цього виду основного покарання унеможлиблюється щодо неповнолітніх осіб, віком від 16 до 18 років. Через це низкою спеціалістів в галузі кримінального права раніше уже висловлювалися думки в найближчій перспективі втілити в життя різні варіанти корегування цього нормативно-визначеного виду покарання або, навпаки, відмовитися від нього на законодавчому рівні, шляхом заміни альтернативно на інший більш м'який або більш м'які види основного покарання.¹ При цьому, іншими фаховими експертами підкреслювалася можливість щодо осіб, які не обіймають жодної з певних посад і не займаються певною діяльністю, застосовувати «на майбутнє» покарання у вигляді заборони обіймати певну посаду чи займатися певною діяльністю.² До речі, ця доктринальна позиція знаходить підтримку серед представників суддівської гілки влади. Так, обвинувальним вирокком суду не працююча, раніше не судима особа визнана винуватим у вчиненні кримінального проступку, передбаченого ч. 1 чт. 111-1 КК України, з призначенням покарання у вигляді позбавлення права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування на строк 10 (десять) років без конфіскації майна.³

Висловлюючи своє ставлення до вищезазначеного зауважимо, що рекомендація призначати покарання у виді позбавлення права обіймати певну посаду або займатися певною діяльністю «на майбутнє», зумовлює аргументацію нами певних застережень. Річ у тім, що, по-перше, відповідно до наявної судової практики покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю має призначатися лише в тих випадках, коли вчинення посягання було пов'язане з посадою підсудного або із заняттям ним певною діяльністю. Крім цього, рішення про позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю має бути не тільки чітко сформульоване в резолютивній частині обвинувального вироку з конкретною вказівкою характеру посади або виду діяльності, а й відповідати змісту самого порушення⁴. По-друге, виконати таке призначене судом покарання уявляється доволі складним, якщо взагалі можливим. Річ у тім, що приписами ч. 1 і 2 ст. 535 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) визначено, що судові

¹ Рябчинська О. П. Заходи кримінально-правового характеру за колабораційну діяльність: реалії та перспективи / Кримінальне право України перед викликами сучасності і майбуття: яким воно є і яким йому бути : матеріали міжнар. наук. конференції, м. Харків, 21-22 жовт. 2022 р. / редкол.: В. Я. Тацій, Ю. А. Пономаренко, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2022. С. 72–75.

² Постанова Верховного Суду від 21.06.2022 у справі № 171/869/21 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104886096>; Хавронюк М. І. Зміни до Кримінального кодексу України у зв'язку з військовою агресією РФ проти України : матеріали вебінару, проведеного Національною школою суддів України у співпраці з ОБСЄ ; USAID (13 квіт. 2022 р.) / Національна школа суддів України. URL: <http://nsj.gov.ua/>.

³ Вирок Чугуївського міського суду Харківської області від 26.09.2023 по справі № 636/4853/23 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113715282>.

⁴ Про практику призначення судами кримінального покарання : постанова Пленуму Верховного Суду України № 7 від 24.10.2003 р. // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-03#Text>.

рішення, що набрало законної сили, у визначені законом строки має бути звернено до виконання шляхом надіслання його копії разом із розпорядженням про виконання відповідному органу чи установі, на які покладено обов'язок його виконання. Відповідно до ст. ст. 30–32 Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК України) виконання покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, призначеного як основне покарання, покладається на уповноважені органи з питань пробації. Серед обов'язків уповноваженого органу з питань пробації щодо виконання цього виду покарання є здійснення контролю за додержанням вимог судового рішення власником підприємства, установи, організації або уповноваженим ним органом за місцем роботи засудженого, який за місцем роботи засудженого зобов'язаний не пізніше трьох днів після одержання копії судового рішення звільнити засудженого з посади, яку він обіймає, або від того виду професійної діяльності, права на яку його позбавлено. У зв'язку з цим, якщо повнолітній засуджений на момент набуття обвинувальним вирокком чинності не займає жодної посади та не здійснює будь-якої діяльності, то приписи згаданої ч. 1 і 2 ст. 535 КПК України, ст. ст. 30–32 КВК України мають виключно декларативний характер, а, відтак, обвинувальний вирок реально (об'єктивно) виконаний не може бути. Такий результат державно-владного реагування на прояви колабораційної діяльності навряд чи слід визнавати ефективним не лише з позиції дотримання визначених у ч. 2 ст. 50 КК України цілей покарання, але й з огляду на забезпечення завдань, що стоять перед кримінальним законом (ч. 1 ст.1 КК України).

Загалом у ситуаціях неможливості призначення будь-якого виду покарання ми схиляємося до іншого підходу. На сьогодні у КК України налічується понад 270 санкцій, в яких визначена загроза застосування покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю. У такому разі навряд чи можна виключати випадки не лише неможливості призначення саме цього виду покарання, але й ситуації неможливості призначення й інших видів покарань. У зв'язку з цим, спадає на думку висловлена ще у 2004 р. пропозиція окремих вітчизняних дослідників доповнити Загальну частину КК України статтею, яка б визначала правила призначення покарання у випадках «присутності» обставин, які унеможливають застосування певного його виду, шляхом заміни одного покарання на інший його вид з урахуванням положень, передбачених ч. 1 ст. 72 КК України.¹

Доречно також звернути увагу й на те, що категорична відмова від загрози застосування покарання у вигляді позбавлення права обіймати певну посаду або займатися певною діяльністю, навряд чи виправдана. Системний аналіз положень Особливої частини КК України засвідчує, що з понад згаданих 270 санкцій лише у декількох з них визначається загроза

¹ Антипов В. В., Антипов В. І. Обставини, які виключають застосування кримінального покарання: монографія. Київ : Атіка. С. 181–182.

застосування цього виду покарання виключно як основного альтернативного. Йдеться про санкції ст. ст. 145, 172, 212-1, 223-1, 238, 239, 242, 243, 251, 323, 351 КК України.

У зв'язку з цим, ми схильні вважати за доцільне залишити цей вид покарання у санкціях ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України, але у вигляді не основного, а додаткового виду покарання. Так думка, до речі, знаходить підтримку серед окремих представників законодавчої гілки влади¹. Враховуючи визначені у ст. 50 КК України цілі покарання, каральний потенціал позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як додаткового виду покарання за визначені у згаданих положеннях закону прояви колабораційної діяльності дійсно був би беззаперечним. За справедливим зауваженням В. І. Тютюгіна великий каральний вплив цього виду покарання полягає у тому, що засуджений: 1) позбавляється конкретних суб'єктивних прав; 2) обмежується в правоздатності; 3) позбавляється можливості на певний час використовувати отримані спеціальні знання, придбану професію, що може призвести до декваліфікації; 4) позбавляється права займатися звичною діяльністю; 5) виявляється поза колишнім колективом; 6) змушений освоювати іншу професію; 7) часто одержує меншу заробітну плату, ніж ту, яку одержував до засудження; 8) позбавляється низки пільг і переваг; 9) іноді втрачає безперервний виробничий стаж; 10) втрачає спеціальний виробничий стаж; 11) має судимість².

При цьому вважаємо за доцільне не лише залишити визначення у санкціях ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України загрози застосування цього виду покарання як додаткового, але й нормативно визначити санкції вказаних частин цієї статті в такому вигляді, який би сприяв трансформації вказаних різновидів кримінальних проступків в категорію злочинних посягань. Скажімо, Ю. В. Орлов, пропонує внесення змін до санкцій ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України шляхом запровадження необхідних для визнання таких дій злочинними діапазону штрафу (від 3 до 10 тис. неоподатковуваних мінімумів доходів громадян) або позбавлення волі на строк від 2 до 5 років в залежності від суспільної небезпечності відповідних проявів колабораціонізму.³ Схожий варіант такої трансформації запропонований й у висновку Головного науково-експертного управління апарату Верховної Ради України на проект Закону України про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність (№ 8301 від 23.12.2022). У ньому пропонується додати до переліку основних видів покарань штраф, встановивши його нижню межу на рівні, не меншому від трьох тисяч неоподаткованих

¹ Проект Закону України про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність № 8301 від 23.12.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40894>.

² Тютюгин В. И. Лишение права занимать определенные должности как вид наказания по советскому уголовному праву. Харьков: Вища шк. Изд-во при Харьк. ун-те, 1982. С. 36.

³ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 32.

мінімумів доходів громадян, та громадські роботи.¹

На наше переконання, оскільки за прояви злочинної колаборації, що передбачені ст. ст. 111-2, 436-2 КК України, кримінально-правове обтяження постає у вигляді позбавлення волі, а не у вигляді будь-якого іншого основного покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, доречним було б і загрозу основного кримінально-правового обтяження за вчинення колабораційної діяльності, передбаченої ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України, передбачити саме у вигляді позбавлення волі на певний строк одночасно з альтернативною можливістю призначення окремих інших основних видів покарання, що не пов'язані з позбавленням волі (наприклад, виправних робіт або арешту, як це пропонується в проекті закону України № 7570 від 20.07.2022 р., або, можливо, громадських робіт, з відповідним корегуванням кримінально-правового обтяження за більш суворі за ступенем суспільної небезпечності прояви колабораційної діяльності, у тому числі й з огляду на можливу декриміналізацією ст. 111-2 КК України на користь розширення та уточнення відповідних положень про державну зраду або колабораційну діяльність (ст. ст. 111, 111-1 КК України).

Щодо розширення у санкції ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України коло можливих покарань, за рахунок додавання до їх переліку штрафу у розмірі не меншому від трьох тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян, то така пропозиція навряд чи виправдана. За офіційною статистичною інформацією, скажімо, у 2022 р. загальна кількість осіб засуджених за вчинення діянь, передбачених ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України, становила 154 особи, з яких потенціальна можливість застосування штрафу могла би бути реалізована лише щодо 11 осіб. Річ у тім, що переважна більшість таких засуджених становила категорія або осіб пенсійного віку, або працездатних, які не працювали і не навчалися.² У зв'язку з цим, ефективність потенційно можливого призначення покарання у вигляді штрафу, тим більше мінімальний розмір якого становив би не менше трьох тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян, є доволі сумнівною.

З цього приводу окремої уваги й всілякої підтримки також заслуговують й висловлені окремими науковцями та практиками думки про те, що буквально тлумачення ч. 2 ст. 59 КК України, унеможливорює призначення конфіскації майна як додаткового виду покарання за вчинення діяння, передбаченого ч. 2 ст. 111-1 КК України, оскільки згідно з законодавчими приписами конфіскація майна встановлюється виключно за *злочини* проти основ національної безпеки України, а не за *кримінальні проступки* проти основ національної безпеки України. Тому трансформація ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України з категорії кримінальних проступків в категорію злочинних посягань лише б сприяла усунення вказаного

¹ Висновок на проект закону України «Про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» № 8301 від 23.12.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40894>.

² Звіт про склад засуджених за 2022 рік : форма 7 // Судова статистика / Судова влада України. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/zvit_dsau_2022.

протириччя. Ба більше, це лише б мало виключно позитивний аспект з приводу того, що, по-перше, за справедливим зауваженням Ю. В. Орлова у структурі СБУ на сьогодні не створені підрозділи дізнання, що мають розслідувати кримінальні проступки проти основ національної безпеки. А створення окремого структурного підрозділу в СБУ заради розслідування всього лише однієї категорії кримінальних проступків видається недоцільним, навіть з економічної точки зору¹. А, по-друге, сучасна приналежність ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України до категорії кримінальних проступків впливає на можливість вирішення питань щодо звільнення особи від кримінальної відповідальності (ст. ст. 45–48 КК України), звільнення від покарання та його відбування (ст. 74, 75 КК України), що напевно чи в умовах воєнного стану є виправданим.

Висновки. Підбиваючи підсумок, зазначимо, що системний аналіз законодавчих положень, передбачених ст. ст. 111, 111-1, 111-2, 436-2 КК України, засвідчує окремі дублювання та співпадіння змістовних ознак відповідних складів кримінальних правопорушень, що створює потенційні можливості подвійного інкримінування та виключає точність і правову визначеність застосування кримінального закону. З цього приводу, в нагоді можуть стати згадані в цій публікації варіанти розмежування між собою правопорушень, передбачених ст. ст. 111, 111-1, 111-2, 436-2 КК України. Водночас нормативне визначення в Особливій частині КК України різних проявів колабораціонізму, очевидно зумовлює й відповідного уточнення чинного кримінального законодавства, при чому не лише з позиції розмежування відповідних суміжних складів кримінальних правопорушень, але й з огляду на системний взаємозв'язок з положеннями Загальної частини КК України та практики застосування окремих примусових засобів кримінально-правового характеру. Скажімо, враховуючи тотожність окремих форм кримінальної протиправної поведінки, закріплених в диспозиціях статей 111, 111-1, 111-2 КК України, доцільно розглянути можливість декриміналізації ст. 111-2 КК України за рахунок розширення та уточнення відповідних положень про державну зраду або колабораційну діяльність (ст. ст. 111, 111-1 КК України). З цього приводу, слід підтримати й окремі інші пропозиції уточнення чинного кримінального законодавства як в частині нормативно-правового визначення об'єктивних та суб'єктивних ознак ст. ст. 111-1, 436-2 КК України, так і в частині індивідуалізації кримінально-правового обтяження за окремі прояви колабораційної діяльності, що впливають зі змісту проекту закону України № 7570 від 20.07.2022 р. Зокрема, слід розглянути можливість перетворення в межах санкції ч. ч. 1 і 2 ст. 111-1 КК України такого основного виду покарання як позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 31–32; Кузнецов В. В., Сийплові М. В. Кримінальна відповідальність за колабораційну діяльність як новий виклик сьогодення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету внутрішніх справ. Серія: «Право»*. 2022. № 70. С. 381–388.

з розряду основних в розряд додаткових видів покарань, з альтернативною можливістю індивідуалізації інших видів основних покарань як пов'язаних, так і не пов'язаних з позбавленням волі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Антипов В. В., Антипов В. І. Обставини, які виключають застосування кримінального покарання: монографія. Київ : Атіка. (208 с.
2. Бантишев О.Ф., Шамара О.В. Кримінальна відповідальність за злочини проти основ національної безпеки України (проблеми кваліфікації): моногр. / [3-є вид., перероб. та доп.]. Луганськ, ТОВ «Віртуальна реальність», 2014. 240 с.
3. Вирок Чугуївського міського суду Харківської області від 26.09.2023 по справі № 636/4853/23 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113715282>.
4. Висновок на проект Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» № 7647 від 08.08.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40205>.
5. Висновок на проект закону України «Про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність» № 8301 від 23.12.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40894>.
6. Висновок на проект Закону України про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення № 7570 від 20.07.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40023>.
7. Громадський холдинг «Група впливу». Притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення колабораційної діяльності: аналіз діючого законодавства, практики його застосування та пропозицій по зміні законодавства. URL: vplyv.org.ua/archives/7204.
8. Діордіца І. В. Кримінально-правова відповідальність за дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади : дис... канд. наук: 12.00.08 / Київ. міжнар. ун-т. Київ, 2008. 215 с.
9. Дудоров О. О., Мовчан Р. О. Відповідальність за пособництво державі-агресору: проблеми кваліфікації та вдосконалення кримінального закону. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2022. № 2 (18). С. 95–117.
10. Закликав до підтримки рішень та дій агресора – жителю Роменського району повідомлено про підозру / Офіційний сайт Сумської

обласної прокуратури. URL: <https://sumy.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=312758&fp=180;>

11. Запевняла односельців, що президент рф по відношенню до України «зробив все правильно» – жительці Сумщини повідомлено про підозру / Офіційний сайт Сумської обласної прокуратури. URL: <https://sumy.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=314326&fp=130.>

12. Заступнику начальника райуправління ДСНС Луганщини, який почав працювати на ворога, повідомлено про підозру у держзradі / Офіційний сайт Луганської обласної прокуратури. URL: <https://lug.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=319784&fp=60.>

13. Звіт про склад засуджених за 2022 рік : форма 7 // Судова статистика / Судова влада України. URL: <https://court.gov.ua/inshe/sudova statystyka/zvit dsau 2022.>

14. Злочинна колаборація в умовах збройної агресії: практичний порадник з кримінально-правової оцінки та розмежування / За заг. ред. В. В. Малюка. Київ : Алерта, 2023. 312 с.

15. Колабораціонізм / С. І. Грабовський // Енциклопедія Сучасної України / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. URL: <https://esu.com.ua/article-4446.>

16. Кримінальне право України (у питаннях та відповідях) : навч. посіб. / [О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов, В. П. Ємельянов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2023. 520 с.

17. Кузнецов В. В., Сийпловіч М. В. Кримінальна відповідальність за колабораційну діяльність як новий виклик сьогодення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету внутрішніх справ. Серія: «Право»*. 2022. № 70. С. 381–388.

18. Мовчан Р. О. «Воєнні» новели Кримінального кодексу України: правотворчі та правозастосовні проблеми : монографія / Р. О. Мовчан. Київ : Норма права, 2022. 244 с.

19. Мошняга Л. В. Кримінальна відповідальність за злочини проти конституційних основ національної безпеки України : дис. ... канд. юрид. наук ; 12.00.08 / Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2011. 195 с.

20. Нікітін Ю. В. Протидія злочинності в системі забезпечення внутрішньої безпеки українського суспільства: монографія. Київ : ВНЗ «Національна академія управління», 2009. 373 с.

21. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. 252 с.

22. Повідомлення про підозру Тіхосовій Г. А. / Офіс Генерального прокурора. URL: <https://www.gp.gov.ua/ua/posts/povidomlennya-pro-pidozru-tixosovii-ga-ta-povistki-pro-viklik-na-180920231909202320092023;>

23. Постанова Верховного Суду від 21.06.2022 у справі № 171/869/21 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104886096>;

24. Пояснювальна записка до проекту закону України про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та суміжні кримінальні правопорушення № 7570 від 20.07.2022 // Апарат Верховної Ради України / Головне науково-експертне управління. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40023>.

25. Призначеним окупантами начальнику так званого «Бердянського міського управління мнс» та його заступнику повідомлено про підозру у колабораціонізмі. Офіційний сайт Запорізької обласної прокуратури. URL: <https://zap.gp.gov.ua/ua/news.html? m=publications& t=rec&id=317287&fp=60> ;

26. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність : закон України № 2108-IX від 3.03.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2108-20#Text>.

27. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану : закон України № 2113-IX від 3.03.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2113-20#Text>.

28. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та особливостей застосування запобіжних заходів за вчинення злочинів проти основ національної та громадської безпеки : закон України № 2198-IX від 14.04.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2198-20#Text>.

29. Про практику призначення судами кримінального покарання : постанова Пленуму Верховного Суду України № 7 від 24.10.2003 р. // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-03#Text>.

30. Проект Закону України про внесення змін до статті 111-1 Кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за колабораційну діяльність № 8301 від 23.12.2022 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40894>.

31. Рябчинська О. П. Заходи кримінально-правового характеру за колабораційну діяльність: реалії та перспективи / Кримінальне право України перед викликами сучасності і майбуття: яким воно є і яким йому бути : матер. міжнар. наук. конференції, м. Харків, 21-22 жовт. 2022 р. / редкол.: В. Я. Тацій, Ю. А. Пономаренко, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2022. С. 72-75.

32. Сотула О. С. Кримінальна відповідальність за посягання на життя державного чи громадського діяча: дисертація канд. юрид. наук: 12.00.08 / Нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2003. 201 с.

33. Тютюгин В. И. Лишение права занимать определенные должности как вид наказания по советскому уголовному праву. Харьков: Вища шк. Изд-во при Харьк. ун-те, 1982. 145 с.

34. Хавронюк М. За виправдовування збройної агресії РФ проти України – кримінальна відповідальність. URL: <https://pravo.org.ua/blogs/vypravdovuvannya-zbrojnoyi-agresiyi-rf-proty-ukrayiny-kryminalna-vidpovidalnist/>;

35. Хавронюк М. І. Зміни до Кримінального кодексу України у зв'язку з військовою агресією РФ проти України : матеріали вебінару, проведеного Національною школою суддів України у співпраці з ОБСЄ ; USAID (13 квіт. 2022 р.) / Національна школа суддів України. URL: <http://nsj.gov.ua/>.

36. Чуваков О. А. Кримінально-правова протидія злочинам проти основ національної безпеки України: теорія і практика : дис. ... док. юрид. наук: спец. 12.00.08 / О. А. Чуваков. Одеса, 2017. 468 с.

Стаття надійшла до редакції 10.09.2023

Vitalii I. PAVLYKIVSKYI,

Doctor in Science of Law, Professor
(*Kharkiv University, Kharkiv, , Ukraine*)

Andrii M. IASHCHENKO,

Doctor in Science of Law, Professor
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CRIMINAL LIABILITY FOR VARIOUS MANIFESTATIONS OF COLLABORATIONISM: PROBLEMS OF LAW ENFORCEMENT¹

The article discusses the novelties of criminal legislation regarding the state-power response to various manifestations of collaboration. The issues of differentiation of criminal law norms that determine criminal liability for collaborative activities in the informational, organizational, economic, service, military and other spheres, provided for by Art. 111-1 of the Criminal Code of Ukraine, with the already existing provisions on liability for high treason (Article 111 of the Criminal Code of Ukraine), aiding and abetting the aggressor state (Article 111-2), justification, recognition as legitimate, denial of the armed aggression of the Russian Federation against Ukraine, glorification of its participants (Article 436-2 of the Criminal Code of Ukraine). Particular attention

¹ The article was prepared in pursuance of the project «Protection of Human Rights in the Concept of Transitional Justice: Ukrainian Model» (registration number 2022.01/0204), which is supported by the National Research Foundation of Ukraine.

is paid to the discrepancy between the sanctions of Part 1 and Part 2 of Art. 111-1 of the Criminal Code of Ukraine, the basic principles of penalization and the principles of sentencing in criminal law. Variants of elimination of contradictions arising in the process of qualification of the mentioned unlawful encroachments and individualization of means of criminal law nature for individual cases of their commission are proposed.

Key words. *crime, criminal misdemeanor, criminal liability, punishment, collaboration, high treason, aiding and abetting the aggressor state.*